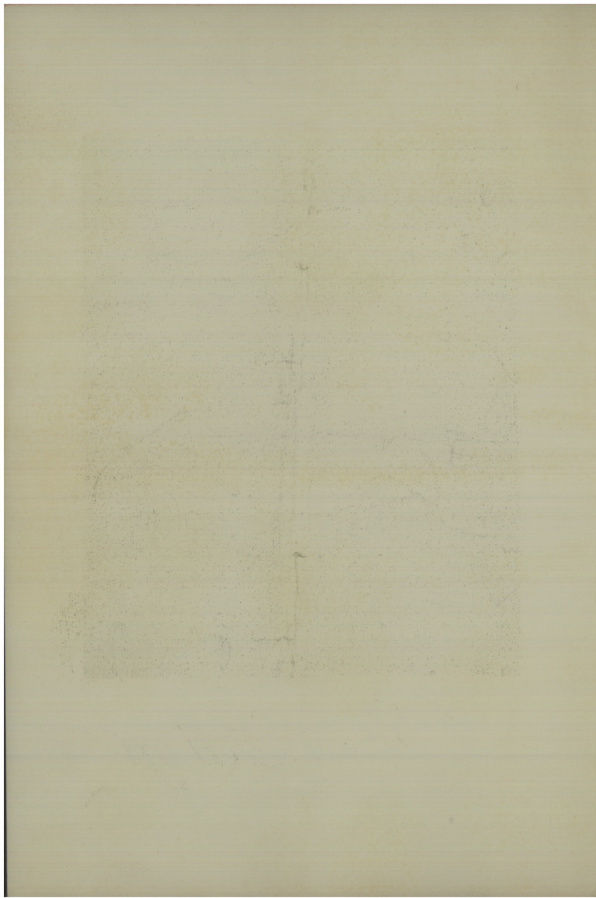

2-11-48
H.K.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΑΘΗΝΩΝ - 1936
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Π. Π. ΚΟΥΡΑΚΟΣ

ΣΥΝΑΥΛΙΑΙ * ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ 1948 - 49

Ceri Fellegi

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ - 1936

Διευθυντής: Γ. Π. ΚΟΥΡΑΚΟΣ

ΕΤΟΣ 13^{ον} ♦ ΜΟΥΣΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1948 - 1949

ΣΥΝΑΥΛΙΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ ΣΕΙΡΑ Α΄.

ΘΕΑΤΡΟΝ "ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ"

Παρασκευή 5 Νοεμβρίου 1948, ώρα 6 μ. μ.

5^η ΣΥΝΑΥΛΙΑ

Η ΟΥΓΓΡΙΣ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΡΙΑ

TERI FELLEGI

(R E C I T A L)

Έπεξηγηματική εισαγωγή τῶν τραγουδιῶν:

Η Κ^α ΑΛΕΚΑ ΚΑΤΣΕΛΗ

Εἰς τὸ πιάνο:

Ο Κ^{ος} ΚΩΝ. ΚΥΔΩΝΙΑΤΗΣ

PROGRAMME

I

1. *My son*
2. *Joli tambour (French Ballade of XVII century)*
3. *The old gramophone record*
4. *Paradise*

II

5. *Vienna 1910 Potpourri sur des thèmes d'Operettes
Viennoises*
6. *The old lamp lighter*

(Διάρκειμα 10 λεπτῶν)

III

7. *Juli and the bull*
8. *The apple*
9. *Mademoiselle Mayard*
10. *'H 'Ελλάδα ποτὲ δὲν πεθαίνει (ἐμβατήριον)*

IV

11. *Mam'selle*
12. *The sweetheart of the Pirates (François Villon)*
13. *Musical Operettes*

ΠΡΟΤΡΑΜΜΑ

Ο ΓΙΟΣ ΜΟΥ

Μπροστά στη διοφήμει ενός ταξιδιωτικού γραφείου στη Βουδαπέστη, στέκεται μιά μάνα, πού ό μοναγογιός της σποιδάζει καλλιτέχνης στό Παρίσι και διαβάζει: Τα-θειδι μετ' έπιστροφής στό Παρίσι άντι 360 πέγκος. «Θεέ μου: λέει, άς ελγα αυτό τό ποσόν!». 'Η λαγτάρα ενός ταξειδιού στό Παρίσι γιά νά νά Ιδθ τό παιδί της κυριεύει τήν φαντασία της. Φαντάζεται ότι έφθασε στην Γκάρ ντε Λ'Εστ, στό Παρίσι, ότι παίρνει ένα ταξί και τρέχει στό άτελιέ του γιού της. Μητέρα και γιός πέφτουν στην άγκαλιά ό ενός του άλλου, κλαίγοντας και γελώντας συγχρόνως γιά τή χαρά πού ούίζανε. Φαντάζεται ή φτωγή μάνα πώς άνοίγει τά πακέτα μέ τά δώρα πού έφερον από τή Βουδαπέστη δ'αν τό ψυγρό φύσημα του παγωμένου άέρα τήν φέρνει πίσω στην σκληρή πραγματικότητα... στην Βουδαπέστη. Τουρτουρίζει από τό κρόο ή από τόν πυρετό. Καθώς τά δάκρυα κυλούν στό μάγουλά της, εξακολουθεί νά αναλογίζεται τό Παρίσι...

Ο ΩΡΑΙΟΣ ΝΕΑΡΟΣ ΤΥΜΠΑΝΙΣΤΗΣ

Τρεις νεαροί τυμπανιστές έπιστρέφουν από τόν πόλεμο, επί κεφαλής ενός στρατιωτικού άποσπάσματος. 'Ο ωραιότερος από τούς τρεις κρατεί ένα ωραίο τριαντάφυλλο στό χέρι.

'Η Βασιλοπούλα, πού τόν βλέπει από τό παράθυρο του πύργου της, τόν γνώφει νά της δώσει τό τριαντάφυλλο, και ό νεαρός της άπαντά: «Θά στό δώσω, άν μου χαρίσης τήν καρδιά σου». «'Α! του λέει αυτή, πρέπει νά τή γυρέψης από τόν πατέρα μου».

'Ο Βασιληάς, ένας χονδρός γέρος, γίνεται έξω φρενών όταν ό νέος τυμπανιστής του ζήτησε τήν κόρη του. «Πώς τολιάς, τιποτένιε, νά ζητήσης τήν κόρη μου γιά γυναίκα?».

'Ο τυμπανιστής του άπαντά πώς δέν είναι τιποτένιος, και πώς έχει τρία καράκια πού ταξιδεύουν στις άπέραντες θάλασσες: τόνα φορτωμένο μέ άσημι, τάλλο μέ χρυσάφι, τό κρήνι τό καλύτερο θά πάρη εκείνη πού θά κρίνει γυναίκα του, στ' άρχοντικό του.

'Ο Βασιληάς τότε άλλάζει γνώμη και δέχεται νά δώσει τήν κόρη του στόν τυμπανιστή. «Κράτα τήν, του φωνάζει τό παλληκάρι. Στόν τόπο μας υπάρχουν ωραιότερα κορίτσια». Καί λέγοντας αυτά τά λόγια, άφίνει τόν Βασιληά μέ τήν κόρη του και φεύγει.

Η ΠΑΛΗΑ ΠΛΑΚΑ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΟΥ

Σέ μιά ταβέρνα γιά θαλασσινούς, στό Μασσαλία, μιά νέα κοπέλλα ύπηρετεί ως σερβιτόρα. Κυττάζει τά καράκια πού πηγαυοέρχονται και πλάθει όνειρα. Τμή περιμένης, μη περιμένης» τής φωνάζουν οι σερβίνες τών καραβιών. Μά πού ύστερα, τό τραγοϋδι της παληάς πλάκας του γραμμοφώνου άκούεται πού λέγει: «'Όσο ζής, πάντα νά έλιπίξης και πάντα νά περιμένης».

Μιά νύχτα, κάποιο ναυτόπουλο έρχεται κατά 'κει. Έρωτεύονται, και τό παλληκάρι της τάζει πώς μιά μέρα, σά γίνη καπετάνιος, θά γυρίση νά τήν στεφανωθθ. 'Η παληά πλάκα παίζει και πάλι παίζει...

Είκοσι χρόνια πέρασαν, κι' αυτή περιμένει άκόμα τόν καπετάνιο της. 'Η ταβέρνα πού ο βρώμικη από άλλοτε, πού σκοτεινή και πού άραγνη, και ή σερβιτόρα, γρηά πιά, τώγε ρίξει στό πιστό. Τά καράκια, σάν άλλοτε πηγαυοέρχονται, κι' οι σερβίνες τής φωνάζουν: «Μη περιμένης, μη περιμένης». Μά ή παληά πλάκα του γραμμοφώνου πάντα παίζει τόν χαρούμενο σκοπό της. Τότε ή γρηά σερβιτόρα άρπάζει τήν παληά πλάκα και τήν θουματίζει: «Γιά μένα πιά δέν ύπάρχει έλπίδα, δέν ύπάρχει καράκι».

Ο ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ

Είμαι μιά γυναίκα ή όποια έχασε τόν άνδρα της και ψάχνει νά βρη έναν πού θά άδηγήση στόν Παράδεισο...

GAY VIENNA 1910

We turn back the clock and ge back to old Vienna in 1908—exactly four decades ago.

We see a young gay Lieutenant courting a sweet Maedel, taking her on a walk through the imperial city, showing her around the Prater, the Palace Court where they are just changing the guards and Schoenbrunn, where they meet the Emperor passing by in a carriage.

We hear the sweet melodies of that golden age and see the characteristic figures of old Vienna: the archdukes, the great actors of the Theatre of Viena, the renowned Frau Sacher...

In this quaint surroundings, a simple and sweet love story is moving to a happy end, a wedding at St. Stephens cathedral.

Ο ΦΑΝΟΚΟΡΟΣ

"Όλοι θυμούνται τον άνθρωπο του παλαού μαρού που άναβε τους φανούς και που πέθανε. Βρίσκεται τώρα στον ούρανό και ανάβει κάθε βράδυ τα άστρα και τα οβύνει κάθε πρωί...

ΕΥΘΥΜΗ ΒΙΕΝΝΗ

"Άς στρέψουμε τον δείκτη του χρόνου στα περασμένα κι' άς βρεθούμε στην παλιά Βιέννη του 1908 — ακριβώς πριν από 40 χρόνια. Νά ένας εθσιμος νεαρός υπολογαγός που φλερτάρει μιά γλυκειά κοπέλλα. Την πηγαίνει περίπατο μέσα στην αυτοκρατορική πόλι, στο Πράτερ, στην αλλη των Άνακτόρων όπου γίνεται ή άλλαγή της φρουράς, και στο Σένμπρουν όπου συναντούν τον Αλτοκράτορα να περνάει με τό ομάδα του. Άκούμε τις γλυκειές μελωδίες της άμέριμνης έκεινής έποχής, και βλέπουμε τους χαρακτηριστικούς τύπους της παλιάς έκεινής Βιέννης: τους άρχιδούκες της, τους μεγάλους ήθοποιούς του Θεάτρου της Βιέννης και την εξακουσμένη κυρία Ζάχερ...

Μέσα σ αυτό τό περιβάλλον, μιά άπλη και γλυκεή ιστορία αγάπης τελειώνει ευτυχισμένα μ' ένα γάμο στην Μητρόπολι του Άγιου Στεφάνου.

Η ΤΖΟΛΙΚΑ ΚΑΙ Ο ΤΑΥΡΟΣ

Μιά άμορφη Ούγγαρέζα χωριατοπούλα, ή Τζόλικα, που φορεί ένα κόκκινο φουστάνι χαρομένα δ ασάνει όταν, ξαφνικά, βρίσκεται μπροστά σ' ένα ταύρο. Τό χρώμα του φουστάνιου της έρεθίζει τον ταύρο, που μανιασμένα όρμά κατ' επάνω της. "Ένα άγριο κυνηγητό άρχίζει.

Άπυθισμένη από τό τρεχά, ή Τζόλικα βγαζει τό φουστάνι της και τό πετά στον ταύρο. Αύτός τό τσαλαπατεί και παύει να ενδιαφέρεται πιά για τό κορίτσι. Καθώς, γδυτή πιά, ή Τζόλικα τρέχει να κρυφτεί, βλέπει ένα όραίο χωριατόπουλο να έρχεται πρός αυτήν. Τό κυνηγι ξαναρχίζει, μά τό κορίτσι δένμ πορεί να ξεφύγει αυτήν την φοράν. Καί ή Τζόλικα μονολογεί: «Τί ζωή κι' αυτή! Φοράς ένα φουστάνι, και σέ κυνηγά ένα τετράποδο. Δέν φοράς τίποτε, και σέ κυνηγά ένα δίποδο!».

ΤΟ ΜΗΛΟ

Πολλά δεινά εις τον κόσμον αυτόν προέρχονται από τό μήλο. "Άς μη λησμονάμε

τό μήλο που έδωσε στον Άδάμ ή Εύα, ούτε και τό μήλο του Πάριου που έροκάλεσε τον Τρωϊκόν πόλεμο, και ύστερα πάλι... "Άλλ' αυτό θά τό ίδητε και θά τ' άκούσετε.

Η ΜΑΝΤΕΜΟΥΖΕΛ ΜΑΓΙΆΡ

Μιά λαμπρή γιορτή διδεται στην λαμπρή αλλη του Λουδοβίκου του 16ου στις Βερσαλλίες. Οι κυρίες ντυμένες στην δαντέλα, οι κύριοι στο μετάξι, χορεύουν μενούετο.

"Η ξανθή κι' άμορφη Μαντεμουάζελ Μαγιαρ χορεύει κι' αυτή. Είναι έρωτευμένη με τον όραίο μαρκήσιο. Αύτός όμως ούτε καν την προσέχει...

Άιγα χρόνα άργότερα συναντιώνται πάλι στην έποχή της Τρομοκρατίας κατά την Γαλλικήν Έπανάστασι. "Η γκιγοντία δουλεύει γερά στην Πλάς ντε Γκρέβ.

"Η Μαντεμουάζελ Μαγιαρ τραγουδά και χορεύει σ' ένα βρώμικο μιστρό όπου σηνάουουν οι Άθράκτοι. Της ζητούν ένα νέο τραγούδι κι' ένα χορό, κι' όταν τή ρωτούν τί θά ήθελε για πληρωμή, αυτή άπαντά: «Τό κεφάλι του όραίου Μαρκησιου».

Η ΜΠΑΛΑΝΤΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΤΙΚΙΑΣ ΤΟΥ ΚΟΥΡΣΙΑΡΟΥ

"Η Τζένυ ύπηρετεί σ' ένα καταγώνι όπου σνήθως έδιαν τα ραντεβού τους γυναίκες του όρόμου. "Η Τζένυ συχαίνεται τό κέντρο αυτό ως και τους ανθρώπους, που της φέρονται άσχημα. "Όταν κάποιος πελάτης της δίνει φλοδάρημα, σκέπτεται τους κουρσάρους, τους φίλους της που κάποτε άάρθουν και θά την πάρουν μακριά απ' αυτό τό μέρος. Μέρα και νύχτα συλλογιέται τή γαλέρα τους με τά δέκα έφτά πανιά. "Όταν θάρρη, τότε θά βρη τό δικήν της. "Όπου μιά μέρα άκούει τις καμπές να χτυπούν συναγεμρό και κοιτάζοντας κατά τό λιμάνι άκούει τον κόσμο να φωνάζη κατατρομαγμένος. Τρέχει πρός τό παράθυρο και βλέπει τά δέκα-έφτά κατάρτια του κουρσάρικου. Κάνει σινιάλο κι' άμέσως τά κανόνια του κουρσάρικου άρχίζουν να βροντάνε. Οι όβίδες σκάνε μέσ' στην πόλι, μά αυτή φορά τά γιορτινά της και σιγοτραγουδά ένα χαρούμενο σκοπό.

"Όταν την έπαύριο οι κουρσάρει βγαίνουν στην πόλι, ό άρχηγός τους ρωτά την Τζένυ ποιανού να πάρη τό κεφάλι. «Μην άφίσης κανένα» του άπαντά.

Κι' όταν άργότερα ξεκινούν, ή Τζόλικα που είναι αυτή τή φορά μαζί τους, βλέπει κομιά να είναι κρεμασμένα στα δέντρα.

“ΘΕΑΤΡΟΝ ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ”

Τρίτη 9 Νοεμβρίου 1948

4^Η ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Ἡ ὑψίφωνος

ANNA ΤΑΣΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΘΕΑΤΡΩΝ ΤΗΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

Ὁ βαρύτονος

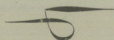
ΘΑΝΟΣ ΜΠΟΥΡΛΟΣ

ΤΗΣ ΚΡΑΤΙΚΗΣ ΟΠΕΡΑΣ ΤΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ & ΜΠΑΪΡΟΥΤ

(RECITAL)

•

ΕΙΣ ΤΟ ΠΙΑΝΟ: Ο Κ^{ΟΣ} Κ. ΚΥΔΩΝΙΑΤΗΣ

5

Παρασκευή 12 Νοεμβρίου 1948, ώρα 5.30 μ. μ.

6^Η ΣΥΝΑΥΛΙΑ

Ο παγκοσμίου φήμης Αμερικανός πιανίστας :

ALEX UNINSKY

(RECITAL)

Παρασκευή 19 Νοεμβρίου 1948, ώρα 5.30 μ. μ.

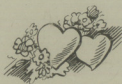
Η ΧΟΡΕΥΤΡΙΑ

ΑΓΑΠΗ

ΕΙΣ ΤΗΝ

8^{ΗΝ} ΣΥΝΑΥΛΙΑΝ

ΤΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

HITATA

WAKAYAMA

WAKAYAMA

WAKAYAMA

